

PAPA FRANJO

Crkva – putujući narod Božji

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 18. lipnja 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

I moje čestitke jer ste bili dobri i došli usprkos ovom vremenu, jer se ne zna hoće li biti kiše ili ne... Sjajni ste! Nadamo se da do kraja audijencije neće padati, neka nam se Gospodin smiluje!

Danas započinjemo ciklus kateheza o Crkvi. To je pomalo kao da dijete govori o svojoj majci, o svojoj obitelji. Govoriti o Crkvi znači govoriti o našoj majci, o našoj obitelji. Crkva nije neka institucija koja je samoj sebi svrha ili neko privatno udruženje, neka nevladina organizacija, niti je se smije svoditi na kler ili Vatikan. "Crkva smatra...". Ali Crkva to smo svi mi. "O kome ti to govoriš?" "Pa o svećenicima...". A tako, ali svećenici su dio Crkve, ali Crkva to smo svi mi! Ne ograničavaj je na svećenike, biskupe, Vatikan... Oni su, istina, dio Crkve, ali Crkva smo svi mi, svi smo obitelj, svi pripadamo majci. A Crkva je mnogo šira stvarnost, koja je otvorena čitavom svijetu i koja ne nastaje u nekom laboratoriju – Crkva nije nastala u laboratoriju – nije nastala iznenada. Isus ju je osnovao ali je to narod koji ima iza sebe dugu povijest i njezini počeci sežu mnogo dalje od samog Krista.

1. Ta povijest, odnosno "prapovijest" Crkve nalazi se u Knjizi Postanka. Čuli smo u Knjizi Postanka da je Bog izabrao Abrahama, našeg oca u vjeri, i tražio od njega da napusti svoju domovinu i pođe u drugu zemlju koju mu je on pokazao (usp. Post 12, 1-9). Taj Božji poziv nije upućen samo

Abrahamu kao pojedincu, već je u to od samog početka uključena njegova obitelj, njegova rodbina i svi oni koji su u službi njegova doma. Zatim, kada ovaj kreće na put – da, tako počinje put Crkve – Bog će proširiti još više obzore i ispuniti Abrahama svojim blagoslovom, obećavajući mu brojno potomstvo, koliko je zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj. Prva važna datost je upravo to: počevši od Abrahama Bog stvara jedan narod da nosi njegov blagoslov svim obiteljima na zemlji. I u tome narodu se rađa Isus. Bog je taj koji stvara taj narod, tu povijest, Crkvu na putu, i ondje se rađa Isus, u tome narodu.

2. Drugo: nije Abraham taj koji okuplja oko sebe jedan narod, već je Bog taj koji stvara narod. Bilo je uobičajeno da se čovjek obraća božanstvu, nastojeći premostiti udaljenost i zazivajući pomoć i zaštitu. Ljudi su se molili bogovima, božanstvima. U ovom slučaju, međutim, zbiva se nešto sasvim novo: sâm Bog preuzima inicijativu. Slušamo ovo: sâm Bog kuca Abrahamu na vrata i kaže mu: otiđi iz svoje zemlje, kreni na put i ja ću od tebe učiniti veliki narod. To je početak Crkve i u tome narodu se rađa Isus. Bog preuzima inicijativu i upućuje svoju riječ čovjeku, uspostavljajući novu vezu i odnos s njim. "Ali, oče, - reći će netko - kako to? Zar nam Bog govori?" "Da". "A možemo li mi govoriti Bogu?" "Da!" "A možemo li mi zapodjenuti razgovor s Bogom?". Odgovor je: "Da!" To se zove molitva, ali je Bog taj koji je to učinio od samog početka. Tako Bog oblikuje jedan narod sa svima onima koji slušaju njegovu riječ i koji kreću na put,

uzdajući se u njega. To je jedini uvjet: uzdati se u Boga. Ako se uzdaš u Boga, slušaš ga i krećeš na put, ti time tvoriš Crkvu. Božja ljubav prethodi svemu. Bog je uvijek prvi, dolazi prije nas, ide ispred nas. Prorok Izaija, ili Jeremija, ne sjećam se dobro, rekao je da je Bog poput cvijeta badema, jer je to prvo stablo koje procvate u proljeće. Time se želi reći da Bog uvijek cvate prije nas. Kada mi stignemo on nas već čeka, on nas zove, on nam pomaže na našem putu. Uvijek je ispred nas. A to se zove ljubav, jer nas Bog uvijek čeka. "Ali, oče, ja ne vjerujem u to, jer kada bi on samo znao, oče, moj život koji je bio tako loš; kako mogu misliti da me Bog čeka?" "Bog te čeka. I ako si bio veliki grešnik on te čeka još i više i očekuje te s tolikom ljubavlju, jer je on prvi. To je ljepota Crkve, koja nas vodi tome Bogu koji nas čeka". On je prije Abrahama, on je prije i Adama.

3. Abraham i njegovi slušaju Božji poziv i kreću na put, premda ne znaju dobro tko je taj Bog i gdje ih želi voditi. To je točno, jer Abraham kreće na put uzdajući se u toga Bog koji mu je govorio, ali nije imao sa sobom knjigu iz teologije da proučava tko je taj Bog. On ima povjerenja, stavlja svoje pouzdanje u ljubav. Bog mu daje osjetiti ljubav i on ima povjerenja u Boga. To međutim ne znači da su ti ljudi bili uvijek uvjereni u to i vjerni. Štoviše, od samih početaka postoje otpori, okretanja sebi samima i vlastitim interesima i napasti da se cjenka s Bogom i stvari rješava na vlastiti način. To su izdaje i grijesi koji označavaju put naroda tijekom čitave povijesti spasenja, koja je povijest vjernosti

Bogu i nevjernosti naroda. Ali Bog se ne umara, Bog ima strpljenja, ima mnogo strpljenja, i u povijesti nastavlja odgajati i oblikovati svoj narod, kao što otac čini sa svojim sinom. Bog kroči s nama. Prorok Hošea kaže: Ja sam kročio s tobom i učio te hodati kao što otac uči hodati dijete. Baš je lijepa ta slika Boga! Isto je i s nama: on nas uči hoditi. On isto tako postupa s Crkvom. I mi, naime, premda smo odlučili slijediti Gospodina Isusa, svakodnevno doživljavamo iskustvo sebičnosti i tvrdoće našega srca. Kada se međutim priznamo grešnicima, Bog nas ispunja svojim milosrđem i svojom ljubavlju. I oprašta nam, uvijek nam oprašta. I upravo nam to pomaže rasti kao Božji narod, kao Crkva: to nije plod naše umješnosti, to nisu naše zasluge – mi smo tako maleni – već je svakodnevno iskustvo koliko nas Gospodin ljubi i brine se za nas. To nam daje osjetiti da smo doista njegovi, da smo u njegovim rukama, i pomaže nam rasti u zajedništvu s njim i međusobno. Biti Crkva znači osjetiti da smo u Božjim rukama, da je on otac i da nas ljubi, miluje nas, čeka nas, daje nam osjetiti svoju nježnost. I to je jako lijepo!

Dragi prijatelji, to je Božji naum. Kada je pozvao Abrahama, Bog je kanio stvoriti narod blagoslovljen njegovom ljubavlju i narod koji nosi njegov blagoslov svim narodima na zemlji. Taj se naum ne mijenja, nego se neprestano ostvaruje. U Kristu je imao svoju puninu i Bog taj naum i danas nastavlja ostvarivati u Crkvi. Molimo dakle za milost da ostanemo vjerni u nasljedovanju Gospodina Isusa i u slušanju njegove riječi, spremni krenuti na put svakoga

dana, poput Abrahama, prema Božjoj i čovjekovoj zemlji, prema našoj pravoj domovini i tako postati blagoslov, znak Božje ljubavi prema svoj njegovoj djeci. Volim misliti na to da mi kršćani možemo imati jedan sinonim, drugo ime koje glasi ovako: to su muškarci i žene, ljudi koji blagoslivljaju. Kršćanin svojim životom mora uvijek blagoslivljati, blagoslivljati Boga i blagoslivljati sve. Mi kršćani smo ljudi koji blagoslivljaju, koji znaju blagoslivljati. Lijep je to poziv!

Papin apel

Preksutra, 20. lipnja, slavi se Svjetski dan izbjeglica, koji međunarodna zajednica posvećuje osobama koje su prisiljene napustiti svoju zemlju kako bi pobjegle od sukobâ i progona. Broj te braće izbjeglica sve više raste i, ovih posljednjih dana, na tisuće je osoba prisiljeno napustiti svoje domove kako bi se spasili. Tisuće, milijuni obitelji, izbjegle iz mnogobrojnih zemalja i najrazličitijih vjera, proživljavaju drame i rane koje će teško zacijeliti. Budimo im blizu, dijeleći njihove strahove i njihovu nesigurnost u budućnost i ublažavajući konkretno njihova trpljenja. Neka Gospodin pomaže osobe i institucije koje velikodušno rade kako bi izbjeglicama zajamčili gostoprimstvo i dostojanstvo i pružili im razloge nade. Sjetimo se Isusa koji je bio izbjeglica, koji je, zajedno sa svetim Josipom i Marijom, morao pobjeći da spasi život, koji je morao otići u Egipat. On je bio izbjeglica. Pomolimo se Blaženoj Djevici Mariji, koja poznaje patnje izbjeglica, da bude blizu toj našoj braći i sestrama. Pomolimo se zajedno Gospi za braću i sestre izbjeglice.

[Zdravo Marijo...]

Marijo, majko izbjeglica, moli za nas!